

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 94.641 van 9 april 2001

A. 100.231/VIII-2121.

In zake : **de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid "AMARCO",**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Armand BRODER en Mr. Myriam KAMINSKI,
advocaten,
Dieweg 274
1180 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de Minister van Justitie,
2. de Minister van Economie,
3. de Minister van Binnenlandse Zaken,
4. de Minister van Volksgezondheid,

die woonplaats hebben gekozen bij
Mr. Philippe LEVERT, advocaat,
Clementinalaan 3
1190 Brussel,

5. de Minister van Financiën.

Tussenkomende partijen :

1. **de kansspelcommissie,**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Florence FAUCONNIER,
advocaat,
rue T'Serclaes de Tilly 49-51
6061 Charleroi (Montignies-sur-Sambre),

2. **de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid "SLOTS",**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Joris J. DE SMET, advocaat,
Winston Churchilllaan 118b
1180 Brussel.

**DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de op 7 februari 2001 ingestelde vordering, waarbij de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid "AMARCO" de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van het koninklijk besluit van 22 december 2000 betreffende de werking en het beheer van de kansspelinrichtingen klasse II, de wijze van aanvraag en de vorm van de vergunning klasse B, meer bepaald van de artikelen 7 tot 11 en bijlage III ervan;

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekster de nietigverklaring van dezelfde handeling vordert;

Gezien het op 22 februari 2001 ingediende verzoekschrift, waarbij de kansspelcommissie vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden;

Gezien het verzoekschrift dat de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid "SLOTS" op 30 maart 2001 heeft ingediend;

Gelet op de beschikking van 13 maart 2001, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en deze worden opgeroepen om te verschijnen op 30 maart 2001 om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van mevr. DAURMONT, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. KAMINSKI, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, van Mr. LEVERT, advocaat, die voor de Minister van Justitie, de Minister van Economie, de Minister van Binnenlandse Zaken en de Minister van Volksgezondheid verschijnt, van Mr. FAUCONIER, advocaat, die voor de eerste

tussenkomen de partij verschijnt, en van Mr. DE SMET, advocaat, die voor de tweede tussenkomen de partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer THIBAUT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van de zaak :

1. Sedert juni 1992 exploiteert de BVBA AMARCO, opgericht op 27 februari 1992 een "lunapark" in Brussel, op de Grasmarkt, met als naam "FUN".

2. Op 7 mei 1999 wordt de wet op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers bekrachtigd en uitgevaardigd. Artikel 6 van die wet deelt de kansspelinrichtingen in drie klassen in, waaronder die van klasse II, ook "speelautomatenhallen" genoemd. Luidens artikel 34 van de wet zijn de kansspelinrichtingen klasse II of speelautomatenhallen inrichtingen waar uitsluitend de door de Koning toegestane kansspelen worden geëxploiteerd. Het totale aantal toegestane kansspelinrichtingen klasse II bedraagt maximaal 180.

3. Wat de territoriale spreiding betreft van de 180 inrichtingen klasse II die bij de genoemde wet van 7 mei 1999 zijn toegestaan, zet de kansspelcommissie in een advies dat op 22 november 2000 is uitgebracht, uiteen dat ze kiest voor objectieve criteria om willekeur te voorkomen en werkt met de klassen van gemeenten die op 10 juli 2000 door de Minister van Binnenlandse Zaken op basis van de nieuwe gemeentewet zijn vastgesteld.

Bij het toepassen van die spreiding stelt de kansspelcommissie voor dat 116 vergunningen voor inrichtingen klasse II rechtstreeks worden toegewezen aan de gemeenten van de klassen 19 tot 22, en 64 vergunningen onrechtstreeks aan de overige gemeenten, naargelang van de respectieve omvang van de arrondissementen en hun ligging.

4. Op 11 december 2000 brengt de afdeling wetgeving, die om een advies binnen drie dagen is verzocht, een advies uit over het ontwerp van koninklijk besluit dat uiteindelijk de bestreden handeling zal worden. Wat de territoriale spreiding van de inrichtingen klasse II betreft, wijst de afdeling wetgeving erop dat in de wet geen bijzondere precisering staat in verband met de spreiding van de 180 toegestane inrichtingen, en dat het Arbitragehof geadieerd is omtrent een beroep tegen artikel 34 van de wet, een artikel waarbij het aantal van die inrichtingen wordt vastgesteld, en ziet ze ervan af een advies uit te brengen om niet vooruit te lopen op de afloop van het geschil.

5. Op 22 december 2000 wordt het koninklijk besluit betreffende de werking en het beheer van de kansspelinrichtingen klasse II, de wijze van aanvraag en de vorm van de vergunning klasse B goedgekeurd. Dat is de handeling waarvan de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt gevorderd.

6. Op 26 januari 2001 dient de verzoekende partij bij de kansspelcommissie een aanvraag om een vergunning in voor een inrichting klasse II. Bij die aanvraag zit geen overeenkomst met de gemeente noch een attest van conformiteit van de geëxploiteerde inrichting, maar wel een document waaruit blijkt dat de verzoekende partij stappen heeft ondernomen om die stukken te verkrijgen;

Overwegende dat de verzoekster tot tussenkomst uiteenzet dat ze bij artikel 9 van de genoemde wet van 7 mei 1999 is opgericht als een onafhankelijk advies-, beslissings- en controleorgaan inzake kansspelen, dat artikel 4 van dezelfde wet bepaalt dat iedere exploitant van kansspelen voorafgaandelijk over een vergunning moet beschikken die door haar wordt verstrekt, dat ze er dus belang bij heeft als tussenkomende partij op te treden, aangezien zij de administratieve overheid is die de omstreden regelgeving moet toepassen door de vergunningen af te geven en zij dus uitermate betrokken is bij de uitlegging van de wet en de uitvoeringsbesluiten;

Overwegende dat artikel 21bis, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, bepaalt dat degenen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, als tussenkomende partij in die zaak kunnen optreden; dat de commissie een advies heeft uitgebracht over de territoriale spreiding van de kansspelinrichtingen, een spreiding die aangevochten wordt met het enige middel van de verzoekende partij, en dat zij bevoegd is om de vergunningen klasse B af te geven ter uitvoering van het bestreden besluit; dat het verzoek tot tussenkomst van de

kansspelcommissie bij de huidige stand van de rechtspleging in het belang van de partijen en van een goede rechtsbedeling wordt ingewilligd;

Overwegende dat de advocaat van de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid "SLOTS" op de terechtzitting van 30 maart 2001 een verzoek tot tussenkomst heeft ingediend; dat er grond is om dat verzoek in te willigen;

Overwegende dat de verzoekende partij de kans op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel als volgt uiteenzet :

"De speelautomatenhal die geëxploiteerd wordt door de verzoekende partij heeft bijgevolg, hoewel ze aan alle wettelijke voorwaarden voldoet (stuk VI), nog slechts 20% kans dat ze haar activiteiten kan voortzetten.

Het bestaan zelf ervan wordt dus op een volstrekt onwettige, zelfs ongrondwettige en onaanvaardbare wijze ter discussie gesteld, waardoor de verzoekende partij kennelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat, dat veel verder reikt dan een gewoon financieel nadeel.

Bovendien zijn de vaste kosten voor die speelautomatenhal dermate hoog (personeelskosten, huur, huur of afbetaling van de speeltoestellen, belastingen, enz., zie stukken VII) dat de verzoekende partij in geval van zulk een weigering van de vergunning niet in staat is enkele maanden te wachten op de afloop van het beroep tot nietigverklaring en ondertussen haar onderneming 'stand-by' te houden, zodat ze haar bedrijf definitief zou moeten sluiten";

Overwegende dat de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, opmerkt dat de verzoekende partij krachtens artikel 19 van het bestreden besluit thans de exploitatie van haar inrichting voortzet, zodat er op dit moment geen nadeel bestaat en ieder nadeel hypothetisch is; dat hij voorts stelt dat, indien de vergunning geweigerd wordt, de verzoekende partij beroep kan instellen bij de Raad van State, eventueel volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid; dat het nadeel volgens hem voorzien had kunnen worden daar de verzoekende partij een kansspelinrichting geopend heeft toen die inrichtingen nog verboden waren, waardoor ze zichzelf in een onzekere en voorlopige juridische toestand heeft gebracht, dat de sluiting van haar inrichting bijgevolg redelijkerwijze kon worden voorzien; dat hij erop wijst dat een financieel nadeel per definitie herstelbaar is, dat de verzoekende partij in casu een aanzienlijke winst heeft gemaakt voor het jaar 1999, dat ze zich, gezien haar doel, op vrij veel verschillende activiteiten kan toeleveren, en dat geenszins vaststaat dat de eventuele sluiting van de inrichting te Brussel zal leiden tot het faillissement van haar bedrijf;

Overwegende dat de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Financiën, opmerkt dat uit de formulering van de kans op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel blijkt dat het zuiver hypothetisch is en berust op een eventuele weigering van de vergunning door de kansspelcommissie, terwijl het ingediende dossier op het eerste gezicht volledig lijkt te zijn; dat hij aanvoert dat de bestreden handeling op zich er niet toe kan leiden dat de verzoekende partij haar bedrijf moet stopzetten, aangezien de kans op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel alleen kan worden veroorzaakt door een ongunstige beslissing van de kansspelcommissie en er bijgevolg noodzakelijkerwijze eerst nog een persoonsgerichte beslissing moet worden genomen, zodat de bestreden handeling niet de oorzaak is van het aangevoerde nadeel;

Overwegende dat de kansspelcommissie inzonderheid aanvoert dat het beroep voorbarig is, aangezien ze zich nog niet heeft uitgesproken over de aanvraag die op 29 januari 2001 is ingediend; dat ze preciseert dat de verzoekende partij vanaf de eventuele weigeringsbeslissing over een termijn van drie maanden beschikt om de exploitatie stop te zetten en beroep kan instellen bij de Raad van State, en dat ze niet aantoonst dat ze met de stad Brussel een overeenkomst heeft afgesloten, zodat, indien de vergunning op grond daarvan geweigerd zou worden, ze zulks aan zichzelf te wijten heeft;

Overwegende dat de verzoekende partij thans niet over een vergunning klasse B beschikt op grond waarvan ze haar kansspelinrichting kan exploiteren; dat op haar de overgangsregeling bepaald in artikel 19 van de bestreden handeling van toepassing is en ze bijgevolg haar inrichting voort kan exploiteren in afwachting van de beslissing van de kansspelcommissie; dat de bestreden handeling haar bijgevolg geen nadeel berokkent, aangezien het voorheen in beginsel verboden was speelzalen te exploiteren, ook al werd in de praktijk het één en ander gedoogd; dat artikel 36 van de wet van 7 mei 1999 voorschrijft dat gegadigden voor een vergunning klasse B aan vijf voorwaarden moeten voldoen; dat de kansspelcommissie luidens artikel 26 van de genoemde wet over een beoordelingsbevoegdheid beschikt; dat daaruit volgt dat de beperking, voor de stad Brussel, tot drie inrichtingen klasse II niet rechtstreeks ten grondslag ligt aan de aangevoerde kans op een nadeel, namelijk de waarschijnlijke stopzetting van de activiteiten; dat dat niet zo zou zijn indien de zaal in een gemeente zou liggen waarvoor de Koning niet heeft voorzien in de mogelijkheid om daar zulk een inrichting te vestigen, en dus ook te handhaven; dat de voorwaarde aangaande het nadeel niet vervuld is;

Overwegende dat niet voldaan is aan één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten, die vervuld moeten zijn opdat de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling kan bevelen; dat de vordering tot schorsing niet kan worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De verzoeken om als tussenkomende partij op te treden in het kort geding, ingediend door de kansspelcommissie en door de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid "SLOTS", worden ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt afgewezen.

Artikel 3.

De kosten voor de verzoeken tot tussenkomst, bepaald op 10.000 frank, komen ten laste van de verzoekende partij ten bedrage van 5.000 frank en ten laste van de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid "SLOTS" ten bedrage van 5.000 frank.

De beslissing over de kosten van het beroep wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op negen april tweeduizend en één door :

Mevr. DAURMONT,	staatsraad, wnd. voorzitter,
Mevr. HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De wnd. Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

O. DAURMONT.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.